

Zgodovina katarov (tretji del): Okcitski consolamentum

Da bi preprežila vpliv katarov in vnovi? pridobila izgubljeno zaupanje prebivalcev, je Rimska cerkev je v 13. stoletju ustanovila uboštvene ali beraške redove, ki so se po albižanski križarski vojni hitro razširili. Vendar je tudi v teh organizacijah narašala herezija.

Cerkev je začela posnemati obnašanje heretikov in njih ravnanje v javnosti, ker je hotela poraziti heretike v Languedocu. Tako nastali uboštveni redovi se niso posvečali le pridigarstvu po vaseh in mestih in življenju uboštva in odpovedi, marveč so postali tudi nova intelektualna elita Cerkve, s katero so izpodrinili cistercijsko in clunyjsko elito. (1)

Poročilo Pierra des Vaux-de-Cernaya

»To se je zgodilo, ko se je [škof Diego de Osma] na poti iz kurije vračal mimo Montpelliera in naletel na častitega Arnauda, opata Cîteauxa, brata Pierra de Castelnava in Raoula, cistercijske menihe in legate apostolskega reda.

Prav vsi so hoteli prenehati s svojim odposlanstvom, saj jim je upadel pogum, ko so do malega brezuspešno pridigali heretikom.

Pravzaprav so se jim vsakič, ko so jim hoteli pridigati, krivoverci zoperstavili tako, da so začeli opozarjati na gnusno obnašanje katoliške duhovščine. Če duhovniki ne bodo spremenili načina življenja, naj se odrečejo pridiganju.

Toda na njihovo presenečenje jim je opat pomagal z rešilno mislijo: vneto jih je rotil, naj se posvetijo pridiganju s še večjo gorenostjo in pozabijo na vse drugo, tako da bodo zaprli njih zlobna usta. Nadaljujejo naj z največjo ponižnostjo in ušijo in delajo po zgledu Božjega Maziljenca. Na pot naj gredo bosonogi, brez denarja, posnemajo vse oblike apostolskega pridigarstva.«

Diego de Osma pa ne pové, da apostolsko pridiganje, ki ga je nameraval posnemati, ni bilo nič drugega kakor pridiganje, ki se je bilo že razširilo z odpadniškimi gibanji Cerkve.

Nastanek katoliških uboštvenih redov

Prvoustanovljeni uboštveni red se je imenoval 'ubožni katoliki' (Pauperes Catholici). Durand de Huesca, pirinejski valdenžan, domnevni ustanovitelj reda, se je ponovno spreobrnil v katoliško vero, potem ko se je bil udeležil kolokvija (posvetovanja) v Pamieru leta 1207. S svojimi zapiski je pripomogel k ohranitvi enega redkih katarskih izvirnih spisov *Anonimna razprava*.

Ko se je končala križarska vojna proti albižanom, so se katoliški, frančiškanski in dominikanski uboštveni redovi hitro razširili po Okcitaniji in Kataloniji. Med 13. in 14. stoletjem je bilo v tej regiji ustanovljenih precej dominikanskih in frančiškanskih samostanov. Dominique de Guzman (Dominik Guzman) je skupaj z ženskami iz katarskega gibanja ustanovil prvi dominikanski samostan v Fanjeauxu, in sicer v nekdanjem 'ostlu' katarskih perfektov. Način življenja, asketizem in pridige dominikancev so prebivalstvo spominjale na katarski vzorec, in zagotovo jih je bilo mnogo, ki so v

njih videli nadomestek 'dobrih mož in žena', ki jih je bila tako močno preganjala Cerkev.

h2. Duh katarskega krivoverstva v uboštenih redovih

V takšnih skupnostih se je duh evangeljskega odpora pojavil zelo hitro in v tolikšni meri, da so imeli mnoge prve žlane redov za heretike, ali pa jih je krivoverstva sumila njihova cerkvena hierarhija. Spomnimo se na številne begince (begrarde), fraticellije (2) in spiritualiste iz Okcitanije v poznem 13. stoletju, ki so bili večkrat žrtve zelo hudih kazni. Prvi menihi so šli tako daleč, da so jih izključili iz frančiškanskega reda in jih razglasili za krivoverce.

Okcitanski consolamentum

Na koncu še kratek odlomek iz rituala, okcitanskega consolamentuma, ki v nekaj besedah povzema ne le vero okcitanskih katarov, temveč tudi njihovo etiko, prizadevanje po resnično krščanskem življenju.

Zapisano je:

*»... In če hočete prejemati to moč (consolamentum),
je nujno, da se držite vseh Kristusovih zapovedi
in Nove zaveze po svojih najboljših močeh.*

*Védite, da je On zapovedal človeku,
naj ne prešuštvuje,
ne ubija in ne laže,
ne prisega in ne krade,
ne stori drugim, česar noče, da drugi storijo njemu,
odpušča tistim, ki so mu storili krivico,
in ljubi svoje sovražnike,
naj moli za svoje obrekovalce
in blagoslavlja svoje tožnike,
in naj tistemu, ki ga udari po enem licu, nastavi še drugo,
in če mu kdo jemlje plašč, naj mu da še srajco,
naj niti ne sodi niti ne obsoja;
in še mnoge druge zapovedi,
ki jih je cerkvi zapovedal njen Gospod.»*

Dediščina katarov

Zgodovino vedno pišejo zmagovalci, smo zapisali v prvem članku o katarjih. Vendar pa obstaja poleg "zunanje" zgodovine tudi notranja duhovna tradicija. Mednarodna šola Zlatega rožnega križa, Lectorium Rosicrucianum, ohranja tradicijo katarskega duha, pri čemer se učenje rožnega križa ni ustavilo, marveč je razvilo sodoben gnostično-hermetični pogled.

Leta 1946 sta Jan van Rijckenborgh in Catharose de Petri, ustanovitelja in duhovna voditelja Lectoriuma Rosicrucianuma, odpotovala v mesto Albi, eno glavnih katarskih prizorišč v južni Franciji. Navezala sta stik z duhovno dediščino starega katarskega bratstva.

Njune duhovne izkušnje na tem potovanju in srečanje s 'poslednjim katarom' M. Antoninom Gadalom so leta 1954 botrovale novi uveljavitvi prastare trozveze svetlobe, trikotnika katarov, grala in rožnega križa.

(1) clunyjsko reformno gibanje

(2) pripadniki skupnosti, ki je živela meniško, vendar brez zaobljub

Cilj katarov

Ve? v prvem delu:

[Zgodovina katarov, prvi del](#)

Kaj so u?ili katari?

Ve? v drugem delu:

[Zgodovina katarov, drugi del](#)

Source:

<https://si.rosycross.org/sl/artikel/zgodovina-katarov-tretji-del-okcita...>